

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 10. juni 2019

Kirkedag: 2. pinsedag/A

Tekst: Sl 104,24-30; ApG 10,42-48a; Joh 3,16-21

Salmer:

SK: 723 * 331 * 299 * 490 * 298,3-4 * 294

Den gammeltestamentlige tekst er et uddrag af et langt digt, en lang salme, som lovpriser Gud. Lovpriser Gud for sit skaberværk. Det er ikke en lovprisning af skaberværket. Men skaberværket vidner om Gud. På samme måde som vi kan betragte et maleri og deri måske se noget om kunstnerens sind og tanker, således ser salmisten i skaberværket noget om Guds væsen. Skaberværket er skabt af Gud, og skaberværket viser sin kunstner, og skaberværket finder sin mening og eksistens i kunstneren, Skaberens. Skaberværket lever i kraft af kunstneren, Skaberens. Og her sprænges sammenligningen med en kunstner blandt os. For et maleri lever kun så længe nogle gider se på det. Kunstneren kan have lagt nok så meget af sig selv i billedet; men hvis ingen gider se på det, så havner det i en container et eller andet sted. Men skaberværket lever i og af sin Skaber. Skaberværkets eksistens er afhængig af Skaberens stadige virken. Salmisten skriver:

Du åbner din hånd, og de mættes med gode gaver;
du skjuler ansigtet, og de forfærdes,
du tager deres ånd bort, og de dør...
du sender din ånd, og der skabes liv.

Du skjuler ansigtet, og de forfærdes... Den positive modsætning er den, der lyder til os, som vi må gå fra gudstjenesten med: ”Herren løfte sit åsyn på dig, og give dig fred”, som det hedder i velsignelsen.

Det er Guds løfte til os. Det er Guds virke for os. Nej, ikke for os; for dig! For mig! Ikke for os som flok, men hver enkelt af os i flokken. Og det er jo ikke fordi Gud har noget imod flokke af mennesker; men her pointeres det, at Gud er altid den enkeltes Gud, også når den enkelte samles med andre enkelte i flok hos Gud. Gud ser altid den enkelte. Og Han ser på dig, Han ser på mig, for at lade sin skaber- og frelsergerning fortsat være virkende for dig og for mig. Ingen går fortabt for andres skyld, og ingen frelses for andres skyld. Et menneskes forhold til Gud er altid personligt hos Gud. Jeg synes, at det er så godt, at det ikke i velsignelsen hedder: Herren løfte sit åsyn på Jer... For jeg har brug for, at Gud ser mig i mit liv, tager sig af mig i mit liv. Jeg har brug for, at mit liv er set af Gud som mit liv, og ikke kun som et liv i en flok. For kun således kan jeg se mig som en del af en flok, Guds flok.

Salmisten siger også: Du sender din ånd, og der skabes liv. Det er springbrættet til den nytestamentlige læsning fra ApG. Her hører vi jo, at Helligånden kom over alle, som hørte ordet. Og de blev døbt. Gud gav sin Helligånd, og der skete noget.

Det er værd at bemærke, at pinsedag hører vi om, at Helligånden kommer over apostlene, så de kan tale fremmede sprog. Vi hører i andre tilfælde om, at Helligånden kommer over mennesker, og de kan gøre undere på forskellig vis. Jeg ved, at der også er mennesker i vore sogne, der også beder for mig forud for søndagens gudstjeneste, at Helligånden må være med mig og give mig, hvad Gud vil sige os i gudstjenesten. Og jeg ved godt, at præstens ord er ikke de eneste Guds-ord i gudstjenesten; men lige nu er det dem, jeg bruger som eksempel. Som eksempel på, at vi ofte ser Helligåndens gerninger i gjorte gerninger, og aller helst i forunderlige gerninger.

Men her i beretningen fra Cornelius' hus hører vi noget meget værdifuldt og vigtigt om Helligånden. Vi hører, at Helligånden kommer over dem, som lytter. Ikke over Peter, som prædikede, Han fik jo også Helligånden i gårsdagens evangelietekst, så nu må det være andres tur. Spøg til side. Helligånden kommer over de lyttende. Det er så vigtigt. Det er også min bøn forud for enhver prædikenskrivning, at Gud vil give os sin Helligånd, så vi kan høre, hvad Han vil sige os i dagens gudstjeneste. Og ved I hvad? Når der er mennesker, der både beder for, at de ord, der lyder ved Gudstjenesten, og her tænker jeg på alle ord, også de musikalske ord, og der er mennesker, der beder for de lyttede ord, så kan en gudstjeneste altså ikke være lagt i bedre hænder, og det kan næsten ikke gå galt.

Men vi hører jo også om Helligåndens gerninger. Det betyder også, at det at lytte er en gerning. Det er en aktiv handling. "Hører du overhovedet, hvad jeg siger til dig?" kan min kone godt finde på at sige til mig. Det siger hun, når hun kan se, at jeg har nok hørt, at hun har sagt noget; men jeg har ikke lyttet til hende. Derfor må jeg også nogle gange sige til mig selv, hvis jeg synes, at jeg ikke fik noget ud af gudstjenesten: Jamen, lyttede du?

Hvis vi skal følge dagens læsninger, så fortæller Peter, hvad det er, vi skal lytte til, nemlig det, han skal fortælle, det Jesus har befalet ham at fortælle: Nemlig fortælle om Jesus, som Gud har bestemt til at være dommer; om Jesus ved hvis navn enhver troende skal få syndsforladelse.

Derved bringes vi til dagens evangelium. For det er præcis de ting, Jesus er inde på i hans ord til os i dag. Han fortæller, at han er kommet, fordi Gud elsker ethvert menneske. Fordi det, at Gud elsker verden, betyder at Gud elsker alle i verden. Gud elsker ikke hele jordens befolkning som flok. Han elsker os

enkeltvis. Derfor hedder det også, at enhver, som tror på Jesus. Igen: Relationen til Gud er altid personlig, om end vi samles i flok i den hellige almindelige kirke.

Jesus skal være dommer. Han kom ikke til jord for at dømme. Men en dag skal han være dommer. Og alligevel så er dommen allerede en realitet. Og dommen er forbundet med ikke at tro. Ikke at tro på Jesus. Ikke at tage imod og elske lyset frem for mørket. Ikke at gøre sandheden. Den, der ikke gør dette, har allerede sat sig ind under dommen og fortabelsen.

Jeg møder ofte den tanke, at når vi dør, så skal vi træde frem for Gud Herren, og dér skal vi dømmes på det liv, vi har levet. Der er faktisk mange mennesker, der har denne tanke, når døden er en realitet. Inden da, skænker de det aldrig en tanke. Men den kommer ofte på det sidste. Og da er der mange, der lige som laver en revision over livet. Og rigtig mange når til, at det har da ikke været så galt endda. Det er ikke fejlfrit; men mon ikke det går. Hvis Jesu ord til os i dag står til troende, og det tror jeg, de gør, så er det på det tidspunkt for sent at gøre sig den slags overvejelser. Og det handler i den sammenhæng ikke særlig meget om, hvad vi har gjort. Det handler kun om, hvad vi har gjort i og med, at de gjorde handlinger viser, hvad der bor i vort hjerte, hvad vi har haft som tro og holdepunkt i livet. Og går vi Jesus sådan helt på kornet, så handler det helt konkret om: Tror vi, at Jesus er vores Frelser og Guds enbårne søn? Det er det eneste spørgsmål, der stilles os! Det er det, som det hele handler om! Historien er ikke længere. Vi kan remse nok så meget op om glørværdige gerninger og bedrifter, om nok så mange næstekærlige gerninger og penge, vi har givet til nødhjælp. Alle vore argumenter bliver et for et mødt af Guds spørgsmål: Tror du på min enbårne søn, Jesus Kristus, som din Frelser?

Derfor er det så vigtigt, at vi som lyttende er fyldt af Helligånden, så det giver mening, hvad kirken forkynder om Jesus. For Gud har bundet hele sin kærligheds udfoldelse og hele sin nåde til Jesus. For Jesu kærligheds skyld vil Gud tilgive og frelse enhver, som tror på ham, og enhver, som tror på ham, skal møde Guds løftede og nådefulde ansigt. Og dét er kirkens opgave at forkynde: Jesus som Frelseren fra Gud. Og den opgave kan kirken kun løfte, når den bæres af Helligånden, og helt som salmisten siger det: Når ånden sendes, skabes der liv. Evtigt liv i Jesu navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.